

Llista de Romay

Ja tenim aquí la famosa llista dels medicaments que deixaran de ser subvencionats per la Seguretat Social.

Abans de sumar-me a les crítiques a aquesta mesura, quatre reflexions sobre la necessitat d'estalviar en l'escandalosa despesa farmacèutica:

1. En deu anys la despesa farmacèutica ha passat de 350.000 milions de pessetes a 850.000 milions. És a dir, que s'ha multiplicat per força més del doble, un 150%, mentre que la inflació era d'un 50%. En deu anys, l'esperança de vida evidentment no s'ha doblat. El nombre de pensionistes, i d'invàlids, ha crescut força, però tampoc no s'ha doblat. Tampoc (excepte per la sida, que no afecta els pensionistes) no hi ha hagut cap plaga, epidèmia, o cap mena de malaltia generalitzada. És clar que des de mitjan anys 80 s'ha anat notant l'extensió de la cobertura sanitària a tota la població, però ni així es justifica l'increment. En definitiva, es tracta d'un creixement irracional, amb un cert tuf de malbaratament digne de país de nous rics.

2. No és cap secret que la gent, i el pensionista especialment, ha anat agafant el costum de curar-se en salut (mai més ben dit) i arrebregar totes les medecines que pogués, encara que moltes acabessin caducant en un racó de l'armari.

3. Tampoc no és cap secret que els metges s'havien acostumat, aquests últims anys, a fer receptes com xurros, fos per comoditat o per no discutir amb el pacient.

4. I tampoc no hauria de ser cap secret que la indústria farmacèutica ha pressionat durant anys els metges i l'administració perquè receptessin com xurros. Total, com que ningú no ho pagava de la butxaca... I ara, les crítiques.

No som davant d'una retallada de medicaments "banals". En el *medicamentazo* anterior, el del PSOE, es van eliminar un bon nombre de medicaments anomenats "placebos". Eren productes que no servien de res, sinó per donar consol psicològic al pacient.

La retallada del 98 ens resulta a tots més propera: el Clamoxyl mucolític, el Fluimucil, o el Bisolvon són com uns membres de la família. El ministre de Sanitat els ha qualificats de productes de "baixa utilitat terapèutica"...

El ministre, i algun representant del sector, han vingut a dir que els medicaments exclosos no serveixen per tractar malalties, sinó només símptomes. Un dels símptomes, per exemple, és el dolor. Sembla com si en l'Espanya del PP tot anés tan bé que fins i tot s'hi prenen mesures per a eliminar el dolor per decret.

Segons les primeres observacions d'alguns metges, no és ni tan sols cert que es tracti només de medicaments per a símptomes: si algú ha agafat un refredat de cavall, el Clamoxyl mucolític (eliminat de la llista), com a antibiòtic que és, ajuda a guarir, però també, com a mucolític, ajuda a "estovar" els mocs que empastifem les vies respiratòries.

I, seguint el mateix exemple, es pot fer una altra consideració: si no es pot receptar el Clamoxyl mucolític, és a dir, un antibiòtic-mucolític, el metge, al pacient que estossega com una metralladora, li receptarà un altre antibiòtic, per una banda, i un altre mucolític per una altra. No volies faves?, doncs dos plats!

I aquí hem arribat al capdavant del carrer, el de les possibles sortides. Diuen molts metges que, tal com va passar amb la retallada del PSOE, es buscaran en els interminables "vademecums" medicaments substituïdors, que poden ser més barats o més cars. Diuen des de la indústria farmacèutica que no ens fem il·lusions que puguin

aparèixer en pocs mesos productes alternatius, molt més barats. Diuen també que els productes que queden fora de la subvenció s'encariran un 30% en el mercat. Tot plegat, un embolic. Es va rebutjar la forma del copagament, o la dels vint duros (que hauria estalviat molts milions), i ara tenim un copagament per nassos, perquè el Bisolvon o el Nervobion s'hauran de "copagar" al cent per cent...

El govern s'atipa de promoure "reformes estructurals" en els circuits econòmics i en el mercat de treball, i sembla que no s'atreveix a fer-ne en el circuit sanitari. Una bona reforma podria ser, com a la Gran Bretanya, que els medicaments es donessin per unitats, amb la dosi exacta, sense necessitat d'embotir el pacient de capsetes senceres. I fins i tot, qui sap si no es podrien donar des del centre sanitari, sense necessitat de passar per cinquanta mil intermediaris i els respectius marges comercials. ■

ALBERT CLOSAS

"Romay ha vingut a dir que els mecanismes exclosos serveixen només per tractar símptomes, com el dolor. Sembla com si tot anés tan bé que fins i tot s'elimina el dolor per decret."